

MUINASJUTT VAHTRANINADE KUNINGRIIGIST

(Mai 2020 Raidi Sannik)

Oli kord seitsme maa ja mere taga üks kuningriik. Selle kuningriigi nimi oli Vahtraninade kuningriik. Nime sai see kuningriik sellest, et seal kasvas väga palju vahtrapuid, mis igal sügisel täitusid vahtraninadega. Siis panid kuningriigi elanikud vahtraninad endale oma ninade külge ja olid väga lõbusad. Nad käisid nende uute ninadega ringi ja muudkui hüüdsid üksteisele: „Tere, vahtranina!“, „Head aega, vahtranina!“, „Kuidas sul läheb, vahtranina?“.

Sellel kuningriigil oli muidugi ka oma kuningas ja oma kuninganna. Neil oli väga palju lapsi, peaaegu niisama palju, kui ühel vahtrapuul vahtraninasid. Neil oli üheksa imeilusat ja osavat tütart – kõik tõelised printsessid ja seitse vaprat ja leidlikku poega – kõik tõelised printsid. Kokku kuusteist last. Printsesside nimed olid Greete, Kethe Marii, Hanna Marii, Liisa Eleanore, Johanna, Iris, Hanna, Ragneli ja Helena. Printside nimed olid Johan, Robert, Willem, Marko, Markus, Reio ja Rait.

Vahtraninade kuningriigi kuningas ja kuninganna olid päevade kaupa kuningriigi valitsemisega hõivatud. Printsidel ja printsessidel oli selle üle ainult hea meel, sest nemad said siis päevade kaupa teiste kuningriigi lastega oma mängu mängida. Nendel oli justkui oma kuningriik – mängukuningriik. Mängukuningriigi valitsejateks olid printsessid Ragneli ja Iris, sest nemad oskasid kõige toredamaid mängu välja mõelda. Vahel tegid printsid ja printsessid ka sporti. Siis pidid kõik ennast üles rivistama ja kõige kiiremad printsessid Hanna- Marii ja Johanna näitasid ette spordiharjutusi. Nad innustasid kõiki kiiremini jooksma, kaugemale hüppama, kõrgemale ronima. Õhtuti, enne uinumist, jutustas kõige parem jutuvestja printsess Kethe Marii kõigile õdedele - vendadele toredaid lugusid oma seiklustest - keegi ei saanud aru, kas need olid päriselt juhtunud või mõtles ta need välja, kuid see polnud üldse tähtis.

Ükskord, keset kõige ilusamat mänguhoogu läks aga kuningriigi taevas süngeks ja miski varjas päikese. Kuningriigi kohal lendas suur ja hirmuäratav lohe. Lohe maandus laperdades otse keset kuningriigi peaväljakut ja hakkas seal kõhima ning aevastama. Iga aevastuse ja kõhimisega purskas tema suust välja tulejutt. Tundus, et see lohe oli koletul kombel haige. Kõik kuningriigi elanikud jooksid eemale ja peitsid end ära. Kui mõni julgem kuningriigi elanik oma peidukohast lohete julges piiluda, sai ta lohe tulejutiga pihta ja jäi samuti haigeks – hakkas kõhima ja aevastama, suust ja ninast tuli välja ka väike tulejutt või vähemalt

suitsupilv. Kõik kuningriigi elanikud jooksid ruttu oma kodudesse ja ei julgenudki sealt enam välja tulla, sest selgus, et kõik, kes haigestunud inimestega kokku puutusid, jäid samuti haigeks - hakkasid köhima ja aevastama ning veidi tuld purskama.

Kuningriigi tänavad jäid tühjaks, poed ja kohvikud pandi kinni, mänguväljakutel keelati mängimine. Ka kuningapere lapsed ei tohtinud enam oma lossist lahkuda ja mängukuningriigis katkesid kõik toredad mängud. Oma kodudes olles kuulsid kuningriigi elanikud peaväljakult kostuvat köhimist ja aevastamist ning püsisid hirmunult oma kodudes. Nad lootsid, et ehk lahkub lohe ühel päeval ise.

Kui üks kuu oli möödas, ei olnud miski muutunud. Lohe oli endiselt keset kuningriigi peaväljakut köhimas ja aevastamas. Vahtraninade printsid otsustasid oma kuningriigi lohe käest päästa. Nad panid selga oma tulekindlad raudrüüd, võtsid kaasa kõige osavama puutöömeistri prints Johani meisterdatud puumõõgad ning istusid oma uhketele ratsudele. Robert aga teatas, et tema ei lähe ilma printsess Hannata mitte kuskile. Aga Hannal, kui kõige vapramal printsessil oligi juba raudrüü seljas ja Robert aitaski ta enda selja taha hobuse peale. Sõjasalk asus lohe poole teele. Lohe kukkus sõjamehi nähes veel enam aevastama ja läkastama, tuld purskas igasse kaarde. Vaprad printsid rivistasid oma ratsud lohe ette üles ega kartnud sugugi.

Kõige heledama ja valjema häälega noorim prints Rait astus ette ja karjus kindlameelselt lohele: „Tere, lohe!“ ning sirutas tema poole oma mõõga. Lohe aevastas ja vastas kähiseva häälega: „Tere!“ Raidi mõõk sai tulejutiga pihta ja põles tuhaks. Lohe ehmus ja ütles: „Oi, anna andeks! Ma ei tahtnud!“

„Meie oleme selle Vahtraninade kuningriigi vaprad printsid - Johan, Robert, Willem, Marko, Markus, Reio ja Rait, printsess Hanna on ka“ tutvustas sõjasalka kindlal häälel kõige viisakam prints Markus. „Meeldiv tutvuda, mina olen lohe ANOROC,“ vastas lohe kummardades ja nina luristades.

„Meie raiume sul nüüd pea maha! Meie ei taha sind enam oma kuningriiki inimesi hirmutama ja haigusega nakatama!“ teatas kõige julgem prints Marko. Lohe Anorock hakkas härdalt nutma: „Oi, ärge tehke seda! Palun ärge raiuge! Mul on niigi väga halb olla, ma olen haige! Kui te mul pea ka veel maha raiute, kasvab mul selle ühe pea asemele kolm tükki ja ma tunnen end kolm korda haigemana. Palun halastage!“

Printsid vaatasid üksteisele nõutult otsa. Kõige suurem loodushuviline, prints Reio, lausus targalt: „Mina olen oma lohede välimäärast lugenud, et

tõepoolest on olemas lohesid, kellele kasvab maharaiutud pea asemele kolm uut.”

Printsidel hakkas lohest kahju. Willem, kui kõige kaastundlikum prints, võttis nüüd sõna: „Tundub, et sa oled tõesti hädas. Äkki me saame siis kuidagi sind aidata, lohekene? Kuidas see üldse juhtus, et sa sellisesse koledasse haigusesse jäid ja meie kuningriiki sattusid?” Anoroc vastas nina luristades ja pisaraid pühkides: „Käisin puhkuseraisil Hiinas. Esimest korda elus mõtlesin, et lähen ka kaugemale maale reisile mõne uue ja huvitava riigiga tutvuma. Kui tagasi jõudsin, kukkusin kõhima, aevastama ja tuld purskama. Jäin täiesti haigeks. Mis kõige hullem, selgus, et ma nakatan tahtmatult ka teisi. Minu oma kuningriik keelas mul riiki sisenemise. Ka kõikide teiste kuningriikide õhuruumid olid äkki suletud. Ainuke koht, mille veel maandumiseks leidsin, oli see teie kuningriigi peaväljak. Ma ausõna ei soovi teile halba!”

Printsid otsustasid koju tagasi pöörduda, et oma perega nõu pidada, kuidas olukorda lahendada. Lahke ja sõbralik prints Robert, kellele meeldis kangesti juttu rääkida, jäi lohele seltsiks, printsess Hanna loomulikult ka. Kui printsid oma perele kogu loo kodus ära rääkisid, olid kõik esialgu väga nõutud. Siis tuli aga kõige leidlikumale printsessile Liisa Eleanorele hiilgav idee: “Maskid! Meisterdame maskid ja paneme need kõigile ette. Siis ei saa haigus levida!” Printsessid Greete ja Helena olid kõige osavamad meisterdajad ja asusid kohe tegutsema. Kõik teised olid neile abiks. Printsess Helena juhtimisel tehti suures koguses jänese- ja pandamaske. Aga meisterdati ka orava, tiigri, lõvi, elevandi, konna, koera, kassi ja muude maailma loomade maske. Kuningas ja kuninganna tegid maski kandmise kogu Vahtraninade kuningriigis kohustuslikuks. Ka lohele pandi mask ette. Tema valis endale pandamaski.

Möödus veel üks kuu. Kuningriigi elanikud kandsid korralikult printsesside meisterdatud loomamaske. Inimesed said ajapikku terveks ja ka lohe Anoroc paranes. Ühel päeval tuli teade, et kõik kuningriigid on oma õhuruumid taas avanud. Lohe Anoroc otsustas oma kuningriiki tagasi pöörduda. Ta tänas Vahtraninade kuningriigi rahvast abi eest. Kuningas ja kuninganna olid oma laste üle väga uhked, sest nemad ju päästsid oma vapruse, kaastundlikkuse ja leidlikkusega kogu kuningriigi haige lohe käest.

Vahtraninade kuningriigis taastus tavapärase elu. Maske kandsid elanikud igaks juhuks mõnikord ikka. Ohutuse pärast ja see oli ju tore ka. Tervitasid üksteist “Tere, karu!”, “Kuidas käsi käib, panda?”, piilusid maski tagant välja ja olid lõbusad. Kuid Vahtraninade kuningriigi printsid ja printsessid märkasid, et

nende mängud ei edene enam. Kuidagi igav oli - kõik mängud olid juba välja mõeldud ja ära mängitud, sport tehtud, jutud räägitud, raamatud loetud, meisterdamised meisterdatud, isegi lohe võidetud. Igavaks oli muutunud see elu seal mängukuningriigis. Nii tuli neile mõtte Vahtraninade kuningriigist hoopis lahkuda, et laias maailmas õnne otsida. Printsid ja printsessid läksid kuninga ja kuninganna juurde ja teatasid: "Teie kõrgeausused! Meie otsustasime Vahtraninade kuningriigist lahkuda. Meie läheme nüüd laia maailma õnne otsima!" Kuningas ja kuninganna kurvastasid, kuid ütlesid lõpuks: "Pole midagi parata! Te oletegi juba väga suureks kasvanud, Vahtraninade kuningriik ongi teile väikseks jäänud ja suur maailm ootab teid. Et te ei unustaks oma vahtraninade kuninglikku päritolu, saate kaasa oma printsivõi printsessikrooni ja õnnelikese. Selles kotikeses on teie enda loodud kunstitööd. Need aitavad uskuda, et olete seal laias maailmas samuti ise oma elu ja õnne loojad, nii nagu olite oma vahtraninade mängumaailma loojad.

Ühel kevadisel ja päiksepaistelisel päeval asusidki printsessid Greete, Kethe Marii, Hanna Marii, Liisa Eleanore, Johanna, Iris, Ragneli, Helena ning printsid Johan, Robert, Willem, Marko, Markus ja Reio teele - kroonid peas ja õnnelikessed käes. Kuningas ja kuninganna, prints Rait ja printsess Hanna, kes olid laia maailma minekuks veel liiga noored ning kogu vahtraninade kuningriigi rahvas jäid neile kuningriigi piirile järgi lehitama: "HEAD TEED TEILE MINNA, ARMSAD VAHTRANINAD! ÄRGE UNUSTAGE MEID JA OMA KUNINGLIKKU PÄRITOLU!"